

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af tredje behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1952 til 31. marts 1953.

Forhandlingen genoptoges.

Alfred Jensen: Når offentligheden i praksis kommer til at stifte bekendtskab med den finanslov, som nu snart vil blive vedtaget af rigsdagen, og forsøger at sammenholde den med den sparedebat, som har været ført det sidste par år, og som har fået et lille efterspil her i dag, kan den med rette sige som manden, der klippede sin so: Megen skrig, men liden uld. (*Strøm:* Det var ingen so, det var et får!). I denne forbindelse be- trakter jeg liden uld som ingen uld, for i virkeligheden er der ingen uld — om man nu vil tale om so eller gris i den forbindelse — i betydning af besparelser for folket, tvært- imod, der har aldrig været så store skatter og afgifter for folket, som der vil blive i det finansår, vi går ind i.

Folket kan også med rette have den følelse, at der aldrig har været ruttet så meget med pengene til militært byggeri og militarisme som netop nu. Mit parti har i tide sagt fra overfor denne politik. Vi billiger ikke oprust- ningen, ej heller den militære udenrigs- politik, den er udtryk for, og derfor vil vi heller ikke have noget medansvar for denne finanslov, men agter at stemme imod finans- lovforslaget, når det nu snart kommer til afstemning her i tinget.

Jensen-Broby: Når statens udgiftsbudget er steget til det femdobbelte sammenlignet med det sidste år før krigen, 1938—39, er det ikke uforståeligt, at man kommer til at interessere sig for, om der ikke skulle være steder på dette udgiftsbudget, hvor man kan spare. Det har jeg gjort, og jeg takker alle de ærede ordførere, fordi de nu har givet mig tilsagn om, at de vil stå bagved de foranstaltninger, der skal træffes senere hen på den kommende finanslov.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til det, der er sagt.

Jeg skal begynde med det ærede medlem hr. Kolbjørn. Det ærede medlem hr. Kol- bjørn gav en redegørelse for, hvordan man fra de konservatives og venstres side havde rejst spørgsmålet, og i denne redegørelse kom han også ind på de 600 mill. kr., som jeg havde lovet at spare. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Kolbjørn, at hvad der eventuelt står i overskrifterne i aviser og opråb, har jeg intet ansvar for, men jeg skal

nok vedkende mig ansvaret for de udtalelser, jeg kom med forud for sidste valg.

Det gik til på den måde, at der kom en journalist til mig og spurgte mig, hvordan forholdet var mellem de lovbundne og de frie bevillinger på finansloven. Dertil svarede jeg, at det var ikke så helt nemt at sige det bestemt, men jeg ville antage, at godt de to trediedele af bevillingerne på udgiftsbud- gettet var lovbundne og knap en trediedel frie bevillinger. Så sagde han: Hvad vil du mene der kunne spares på de frie bevillinger? Det må ligge på omkring 900 mill. kr., idet budgettet var på ca. 3 000 mill. kr. Jeg sva- rede, at hvis man ville gå hårdt frem, kunne der efter min overbevisning tages en trediedel af disse bevillinger bort, idet jeg gik ud fra, at der var én hel del ting, som man havde hjulpet i gang og givet støtte til, og som, når de først var kommet i gang, skulle kunne klare sig selv, således at tilskuddene kunne falde bort. Derpå spurgte han: Hvad vil du så kunne spare på de lovbundne bevillinger? Jeg svarede, at de lovbundne bevillinger var noget, rigsdagen måtte tage stilling til, og jeg kunne ikke bestemt vide, hvad rigsdagen ville gøre, men hvis den ville gå frem efter de samme principper, som jeg havde tænkt mig at gå frem efter, hvis man skulle spare på de frie bevillinger, kunne det vel blive et noget lignende beløb. Det vil sige, at jeg ikke har lovet at spare 600 mill. kr., sådan som nogle lægger mig i munden.

Jeg vil endvidere gerne komme ind på det, der er sket i spareudvalget. Jeg var ikke medlem af spareudvalget til at begynde med, men jeg kom ind under arbejdets gang. Vi har i det første år, hvor der blev afgivet betænkning, sparet ca. 12 mill. kr., og i år var man kommet op på 28 mill. kr., hvoraf dog de 7 mill. kr. skyldes forhøjelser af takster og måske for enkelte posters ved- kommende udskydelser, der ville komme igen, så den reelle besparelse var kun 21 mill. kr. Det er rigtigt, at vi har holdt en lang række møder i dette udvalg og har gen- nemgået de forskellige konti og også sammen- med administrationscheferne, og det er også rigtigt, at vi allesammen har været indstillet på at spare, for det vil alle jo. Når vi skulle finde bestemte punkter, vi kunne blive enige om eller skabe flertal for at gennem- føre her, blev det imidlertid ikke til mere end de ting, jeg har nævnt, og derfor var det, jeg stillede et forslag — det var måske nok lidt sent, men mit forslag er jo stillet på den måde, at hvad man ikke når i år, kan man tage på det kommende finansår —, idet jeg sagde: Skal vi nu ikke vende høvet og i stedet for at sidde og tale om, hvad vi